

Investice do rozvoje vzdělání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

Jihomoravský kraj

SPG

MANGO

červen 2015

KYBERŠIKANNA

úvod

Je tu konec druhého pololetí, venku se teploty šplhají k tropické třicítce a každý cítí vůni léta a blížících se prázdnin ve vzduchu. Ke zpříjemnění posledních dnů školního roku vám přinášíme další číslo školního časopisu Mango. Tak příjemné počtení a čekání na poslední školní den!

- #Videň 1
- #RecitačníSoutěž 3
- #UčitelRoku 11
- #DrogyAzávislost 13
- #SexuálníVýchova 14
- #KyberŠikana 15
- #Londýn 17
- #ŠVP 21
- #RozhovorSprofesorem 25
- #LetemSvěttem 27

Wien

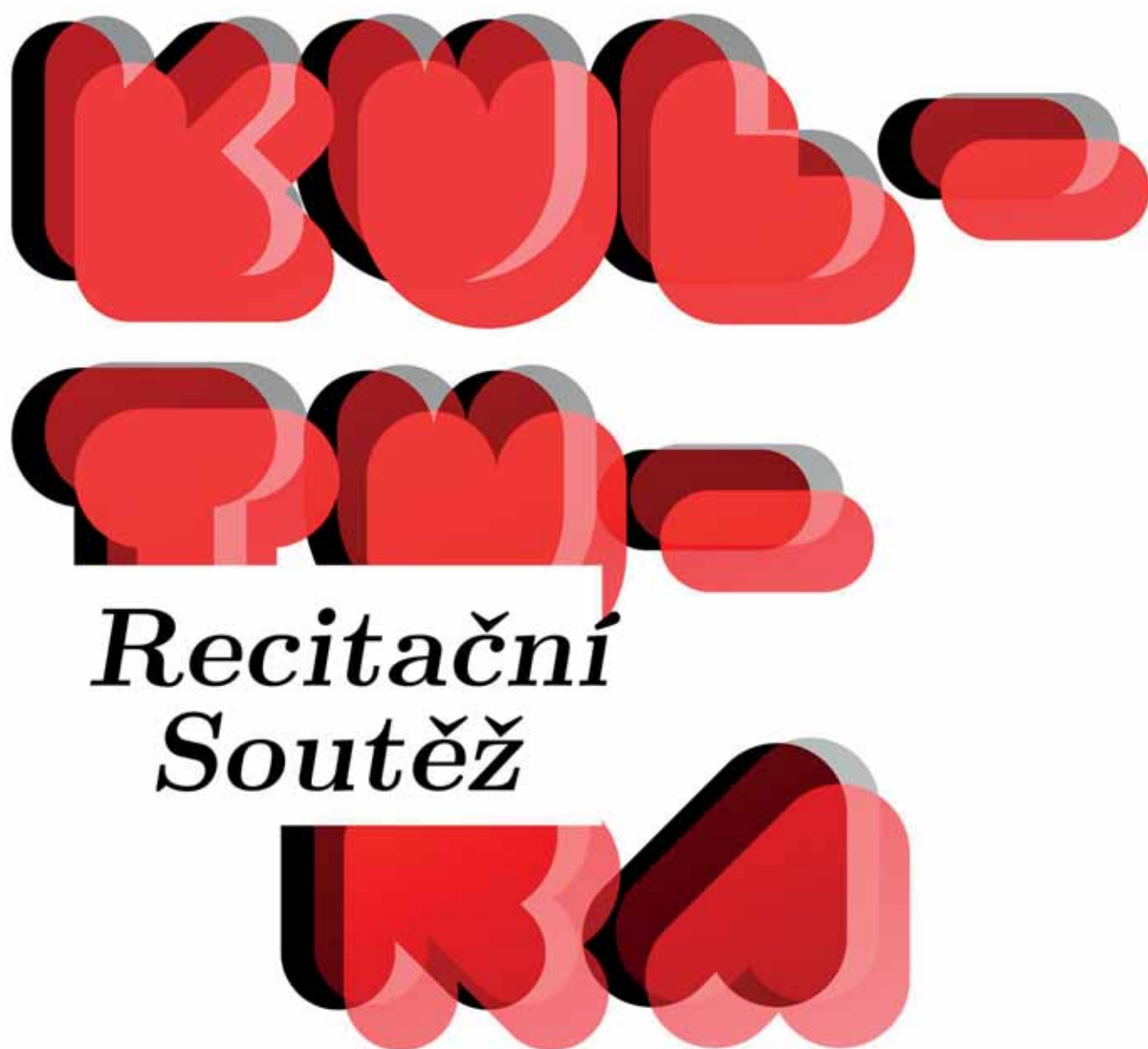
V enku je sice už v této době krásně teploučko, ale my se nejdříve na skok vrátíme do loňské zimy. V předvánočním čase naši studenti vyslovili přání vyrazit do nějaké evropské metropole nasát atmosféru blížících se Vánoc. Nakonec volba padla na hlavní město našich jižních sousedů, Vídeň. Zájem byl opravdu velký, tudíž bylo nutno objednat dva autobusy a pak jsme 17. prosince vyrazili směr Vídeň.

V druhé části dne jsme se všichni přesunuli před vídeňskou radnici, kde každoročně probíhají největší vánoční trhy v Rakousku. V druhé části dne se studenti přesunuli před vídeňskou radnici, kde probíhají největší vánoční trhy v Rakousku. Obklopeni vánoční atmosférou, tradičním zbožím a vůněmi různých vánočních delikates si mohli samostatně projít jednotlivé uličky tržiště nebo budovu radnice, kde probíhala řada workshopů pro děti.

Příjemně unaveni, plni zážitků, bez kapesného a se spoustou dárků a suvenýrů jsme opět nastoupili do autobusu a vyrazili zpět k domovu příjemně naladění na blížící se Vánoce.

Každý autobus měl svou vlastní průvodkyni, která pro studenty připravila prohlídku historického centra. V dopoledních hodinách jsme se vydali k domu sv. Štěpána, k Hofburgu – sídlu rakouského císaře a v současnosti sídlu spolkového prezidenta nebo do muzejní čtvrti MuseumsQuartier. K velké radosti studentů poté následovala možnost občerstvit se pa poněkud odlehčit kapesnému na hlavním nákupním bulváru Mariahilferstrasse.

*Recitační
Soutěž*

Psát či nepsát? Recitovat či nerecitovat? Tyto otázky si rozhodně nekladli ti, kteří se přihlásili do každoroční recitační a literární soutěže, kterou naše škola organizuje za spoluúčasti studentů z bratislavské sociální akademie. Soutěž se konala 9.dubna od 10 hodin, kdy se všichni shromáždili ve třídě 4.B. Program zahájila recitační soutěž. Když všichni soutěžící předvedli, co si do soutěže připravili, zasedla čtyřčlenná porota k poradě, aby vybrala toho nejlepšího.

Účastníci literární soutěže své příspěvky zaslali k ohodnocení již dříve, tudíž dnes jen čekali, jak jejich literární pokus dopadne v porovnání s ostatními soutěžícími. A jak to celé dopadlo?

hodnocení proběhlo ve 3 kategoriích:

literární soutěž, recitační (MG) a recitační (PaSA Bratislava, Slovensko)

Literární soutěž

Vyšší kategorie

1. Místo: Nikol Baňáková: Stretnutie, ktoré ma zmenilo (PSA, Bratislava)
2. Erika Jablonická: Úzkosť (PSA Bratislava)

Nižší kategorie

1. Adéla Pokorná: Jak to tenkrát bylo (MG, 4.K)
2. Barbora Mollová: Kniha (PSA, Bratislava)
3. Daniela Kubičková: Temnota po celý zbytek života (PSA, Bratislava)

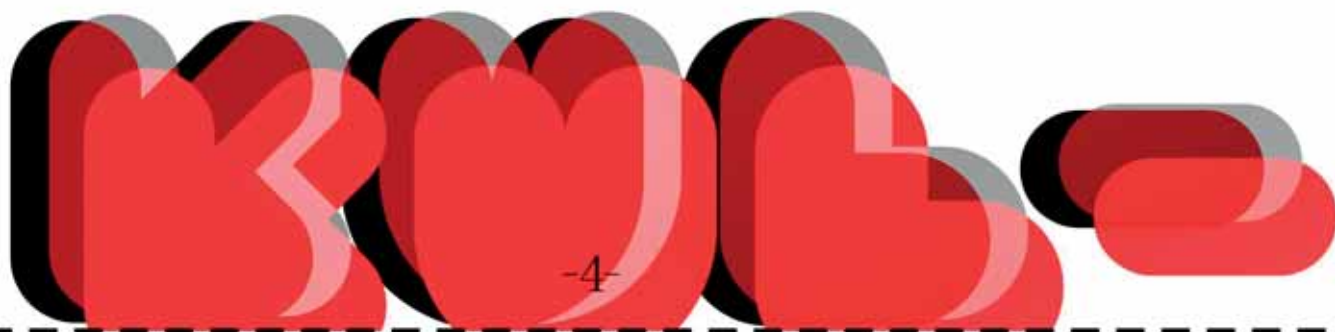
Recitační soutěž

Vyšší kategorie

1. Jakub Kříž (MG, 4.B)
2. Magdaléna Pavlasková (PSA, Bratislava)
3. Erika Bolfová (PSA, Bratislava)

Nižší kategorie

1. Kristýna Horčíčková (MG, 1.P)
2. Ondřej Meluzín (MG, 2.S)

Po obědě navštívila skupina žáků a pedagogů ze Slovenska za doprovodu paní profesorky Blaudeové výstavu Saudek & Saudek na Špilberku v Brně, kde zhlédli expozici k výročí 80. narozenin dvojčat Jana a Káji Saudkových. Tuto výstavu připravilo Muzeum města Brna ve spolupráci s Gallery of Art Prague. Studenty zaujaly hlavně komiksy Káji Saudka, slavné fotografie Jana Saudka i jeho současná portréťová tvorba. Celá akce byla ukončena v 18:00 hod..

Tak zase za rok!:-)

Vítězné práce měly opravdu vysokou úroveň, tudíž by byla velká škoda ochudit vás o ně. Přejeme příjemné potěšení z jejich četby.

meno autorky: **Nikol Baňáková**

vek: 18 rokov

žáner: poviedka

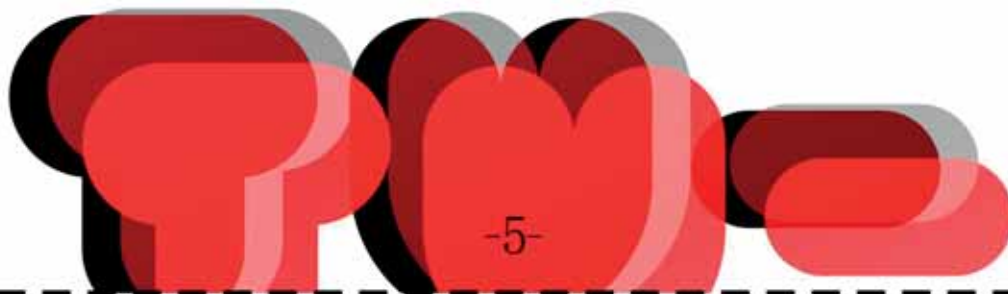
STRETNUTIE, KTORÉ MA ZMENILO

oje stretnutie, nie je také, ako by si asi každý predstavoval, napríklad že som stretla milého chlapca, prebehla medzi nami iskra a zamilovali sme sa do seba, nie, také býva iba vo filmoch, sem-tam aj v normálnom živote.

Ja som sa ale takisto zamilovala, neviem či aj on do mňa, ale to mi bolo v tej chvíli jedno. Dôležité bolo, že mne sa páčil už od prvého okamihu, ako som ho uvidela. Na prvý pohľad veľmi sympatický, milý, inteligentný, no proste ideál ženy. Jednoducho, padol mi do oka!

Noskar, tak sa volal, pre niekoho divné meno, no pre mňa bolo dokonalé, on celý bol dokonalý. Zo začiatku som si nemohla zvyknúť, že mám pri sebe niekoho tak úžasného, tak inteligentného, tak dokonalého. Dokázal so mnou stráviť neuveriteľne veľa času, zabavili sme sa, prežili veľa zážitkov, na ktoré určite nikdy nezabudneme. Zachytili sme spolu každý okamih, navzájom sme sa dopĺňali, tvorili sme fantastickú dvojicu. Častokrát mi ho ľudia závideli, niektorí sa mi ho snažili dokonca prebrať, ale ja som sa nedala, bránila som si ho zubami-nechtami. Niekedy boli aj také chvíle, kedy som bola bez neho niekoľko týždňov ba aj mesiacov. Ale o to krajšie bolo, keď sme sa po takom dlhom čase opäť uvideli. Tvorili sme spoločnú dvojku vyše roka, keď prišiel ten osudný deň.

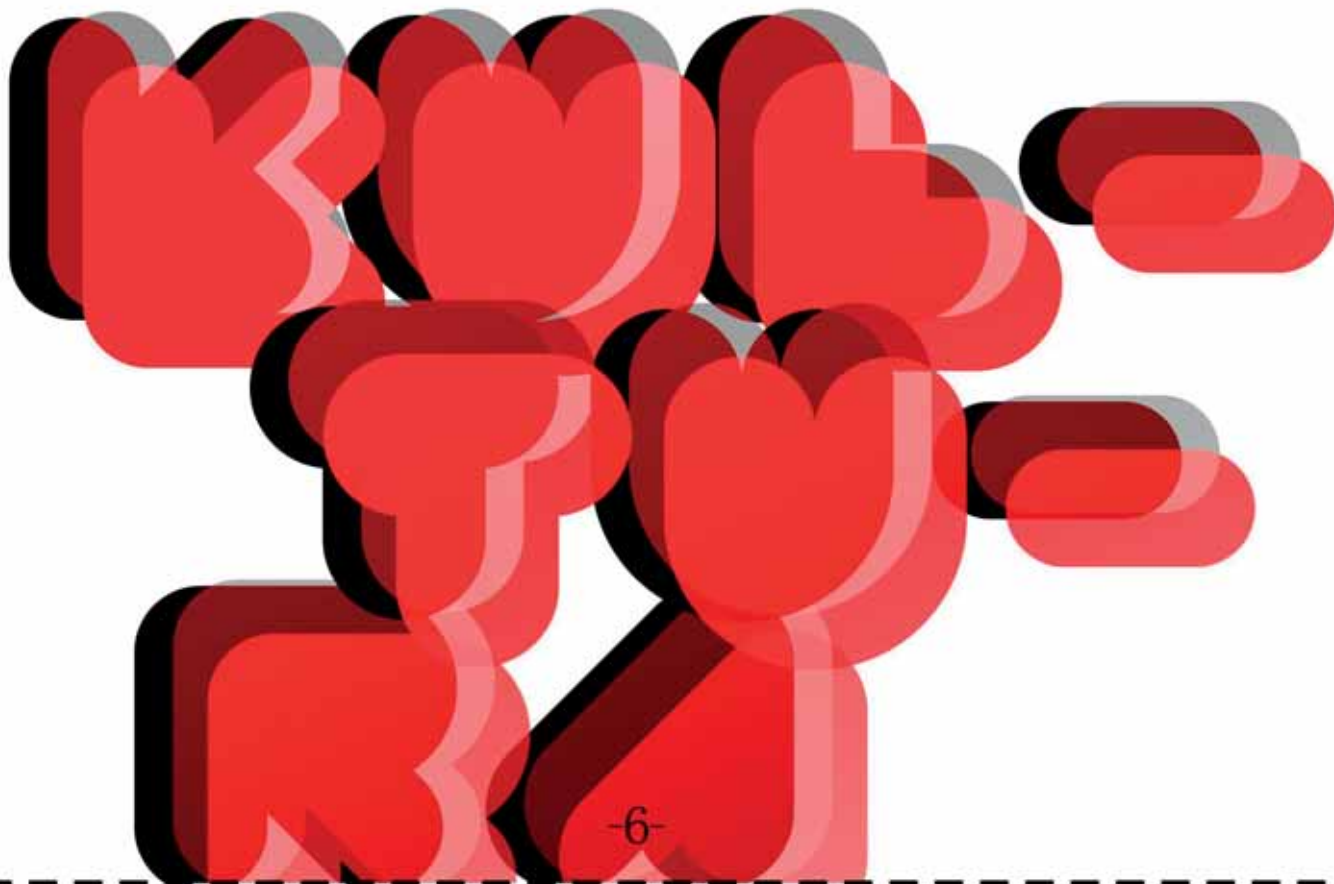

Vonku bolo škaredo, vrany krákali, holuby hrkúťali a ja som sa musela rozhodnúť. „Áno, alebo nie?“ pýtala som sa sama seba. Bolo to najťažšie rozhodnutie, aké som kedy robila, vedela som, že ma v mojom živote budú čakať ešte krajšie chvíle ak poviem áno, ale zároveň by som stratila všetko to, čo som už mala a viac som nepotrebovala... Avšak niečo v mojom vnútri mi povedalo, nech to aspoň skúsím. Tak sa aj stalo. Noskarovi som povedala zbohom! Srdce mi puklo od žiaľu, možno aj jemu, to ale isto povedať neviem. Musela som sa s tým zmieriť, povedala som si, možno príde niekto lepší, ale akonáhle som si na neho po niekoľkých dňoch spomenula, opäť sa vo mne vynorili chvíle, ktoré sme spolu strávili.

Po niekoľkých týždňoch prišiel do môjho skromného sveta nový objav, bol ešte viac urastený, charismatickejší, inteligentnejší, ako bol Noskar. Opäť som sa do neho zamilovala, neviem či aj on do mňa, na tom až tak nezáležalo, hlavne že ja ho ľúbim dodnes, to mu musí stačiť. Volá sa Doskar, je mladší a dokonalý. Ľúbim ho každým dňom viac a viac. Spoločnú dvojku tvoríme niečo vyše pol roka, užívame si každý spoločný deň a verím, že ich bude ešte viac a viac.

Nie nadarmo sa hovorí, že láska k fotoaparátu je niekedy silnejšia, ako k mužovi. Áno, celý môj príbeh je láska k mojej milovanej zrkadlovke Nikon, volám ho aj Doskar, keďže chcem, aby sa cítil ako súčasť môjho života, a tak sa k nemu aj tak správam. Starám sa o neho, ako by bol ozajstný, chránim ho pred vecami, ktoré by mu mohli ublížiť, ako je napríklad dážď, niekedy zmoknem radšej ja a jeho ochránim.

Jednou vetou milujem ho viac, než sa dá.

jméno autorky: **Adéla Pokorná**

věk: 15 let

žánr: povídka

Jak to tenkrát bylo

Leto roku 1939. Praha se probouzí do dalšího pěkného rána v nepěkné době. Již nějakou dobu platí nařízení, že občané, kteří jsou v manželském svazku s osobou židovského vyznání, mají omezeno podnikání. A

Tady máme Martu. Marta, čerstvě rozvedená bezdětná mladá paní židovského původu i vyznání, svírala v ruce jedno z prvních předvolání ke transportu. Udělalo se jí mdlo. Už by si asi měla začít balit kufry a připravit se na svoji cestu.

Sklopila svojí svatební fotku, která stále stála na jejím nočním stolku vedle oné listiny. Její bývalý manžel byl pražský uznávaný právník a rozhodně si nehodlal kazit reputaci a zadělávat si problémy manželstvím se Židovkou. Nemělo cenu přemýšlet nad tím, zda by to bylo lepší, kdyby tady s ní její drahý exmanžel byl. Muselo se žít přítomností, protože druhého dne mohlo být všecko jinak.

Uprostřed jejího přemítání zazvonil domovní zvonek. Marta se došourala ke dveřím a přes bezpečností řetěz na dveře nakoukla ven.

„Pane inženýre,“ vydechla překvapeně. Výhled, který se jí naskytl, byl pohled pro bohy. Inženýr Išek Mareš, důstojník československé armády, s uniformou pod kabátem, se šavlí u pasu a kytkou v pravici, stál na chodbě před jejími dveřmi. Marta o Iškovi věděla pouze, že bydlí ve vedlejším domě a když se zrovna potkali v krámku na rohu ulice, tak se slušně pozdravili. Nenapadal ji jediný rozumný důvod, proč by právě teď měl v takové paradě stát před jejími dveřmi.

„Dobrý den.“ I přes pod stoickou vojenskou kamennou tvář byl vidět náznak nervozity. „To je ale...ale milé překvapení. Vás bych tady vůbec nečekala.“

„Pustíte mě dovnitř?“ zeptal se

„Ach jistě,“ řekla Marta a uvědomila si, že se na sebe stále dívají přes škvíru u dveří. Išek vešel dovnitř rázným vojenským krokem. Zastavil se přesně uprostřed skromně vybaveného pokojíku a prohlížel si Martiny fotky postavené na krbové římse. Dopisní papíry byly poházené po pracovním stole. Z hrníčku naplněném mátovým čajem se ještě kouřilo. V rohu místnosti byl strčen napůl plný obrovský lodní kufr.

„Pane inženýre, jen proč - “ Marta ale nestihla svoji otázku, která už dlouho visela ve vzduchu, říct, neboť ji Išek přerušil.

„Z důvodů mé hodnosti v československé armádě a bránění mé cti jsem to předtím učinit nemohl.“ Kdyby Išek spustil na Martu svahilsky pravděpodobně by to mělo stejný efekt. „Ale nyní, protože jste již rozvedená, už *můžu*.“ Išek srazil paty k sobě, napřimil se a pronesl: „Dlouho vás miluji, slečno Štandlerová a tímto vás žádám o ruku.“ Vrazil Martě kytici do ruky. „Přijímáte mou nabídku?“

Marta na Iška vyděšeně koukala, ale přitom se cítila tak neskutečně šťastně, jako by ten strach ze všeho, co se kolem ní právě dělo, se někam rozplynul. Přikývla, byla stále beze slov.

„To jsem rád.“ To bylo poprvé, co Marta viděla inženýra Mareše se usmát. Vždy se před ní choval tak *důstojně*. Políbil Martu do dlaní a odešel z bytu.

Poté, co se zabouchly dveře, Marta, stále svírajíc kytici bílých tulipánů, stála ve svém pokoji jako opařená.

Protože předvolání k transportu platilo v té době zatím jen pro svobodné, Marta neváhala. Ještě toho týdne se ti dva vzali. Byl to tichý obřad jen se dvěma, jim zcela neznámými svědky. Žádné házení kytic či rýže. Protože Išek musel jakožto československý důstojník bojovat proti führerovi a Marta v Praze také nebyla v bezpečí, naplánoval Išek přes Ostravu odjez z protektorátu.

Dalšího dne přesně za minutu půl jedenácté stál Išek na Wilsonově nádraží nástupišti číslo tři před rychlíkem Praha – Ostrava a čekal na Martu. Nedočkávě sledoval sekundovou ručičku, ale Marta byla dochvilná a moc se nenačeka. Išek pomohl své novomanželce nastoupit do vozu a společně sedli do nejbližšího kupé. Usmál se na Martu, které se na tváři usadil nejistý výraz, a chytil ji za ruku. Výpravčí zapískal, mávl zelenou a vlak se se slavnostním zahoukáním rozjel kupředu. Jak vlak nabíral na rychlosti, Marta se naposledy ohlédla za svým rodným městem. Jen Bůh tehdy věděl, že ho neuvidí celých šest let.

Po příjezdu do Ostravy se dvojice ujal jeden z Iškových kamarádů, který je, dokázal převést přes hranice do Polska, kde se Išek přihlásil k prvním odbojovým jednotkám. Poté, co bylo Polsko přepadeno, se Išek odmítl přidat k plukovníku Svobodovi, který se svou jednotkou odcházel do Ruska. Roku 1940 se tedy Marta s Iškem dobrodružně vydali na Balkán a střední východ, kde se Išek dostal do britské armády. Marta tehdy na frontě za těžkých podmínek pracovala jako zdravotní sestra.

Těsně po koci války roku 1945 vystoupila Marta po boku Iška na perón Wilsonova nádraží. Marta se již moc těšila až představí své rodině Iška, nyní oceněného britskou medailí za udatnost a československým křížem za statečnost.

Z Iška se stal velitel vojenské brigády, ale po únoru 1946 ho již jako plukovníka z armády propustili a dali mu na výběr mezi doly a těžkým průmyslem. Išek zvolil těžký průmysl. V podniku, který Iška zaměstnával, pracoval teprve krátce, když se jednoho dne nevrátil domů.

Marta šlela strachy. Nikdo nevěděl, co se mu stalo. Jako by se po něm země slehla. Marta se ale nevzdala, nepřipustila, aby propadla bezmocnému strachu a děsivým představám a rozhodla se, že svého manžela stůj, co stůj, vypátrá. Prodala své šperky a jiné cennosti a podplatila jednoho příslušníka STB.

„Kde je můj manžel?“ zeptala se.

Zjistil, že Išek byl vyslýchán, mučen a na konec byl bez soudu na dva a půl roku internován na Moravu do věznice Mírov u Šumperka. To nebyla vůbec dobrá zpráva, ale alespoň si mohla být Marta jistá, že Išek není mrtvý, pokud tedy se dalo tomu chlápku věřit. Marta nevěřila komunistům ani jejich vlastní nos mezi očima.

Za dva a půl roku, před Vánoci roku 1950, byl Išek z Mírovského vězení propuštěn. Měl na sobě zmuchlané letní šaty, které mu tam ležely ve skladě od té doby, co ho zavřeli. Třásl se zimou, zuby mu drkotaly a v ruce svíral papír, na kterém stálo: „Z hlediska státní bezpečnosti proti Františkovi Marešovi není námitek.“

Jediná věc, na kterou se těšil více než na horký čaj a teplou polévku, byla Marta. Chytil první vlak, co jel do Prahy a spěchal za svou ženou.

Jakmile se vrátil do hlavního města a měl opět nastoupit do práce, dali mu na vybranou mezi zemědělstvím, těžkým průmyslem a doly. Išek znovu zvolil těžký průmysl a stal se dělníkem nádvorní čety v ČKD. Tam pracoval několik let, když se přiblížila léta šedesátá. ČKD vyhrála konkurz na vybudování cukrovaru na Cejlonu, dnes Srí Lanka. Ředitel stavby měl mít dokonalou znalost angličtiny, a protože podnik nenašel vhodného kandidáta, vedení ČKD pověřilo Iška. O Iška se ovšem začala zajímat také STB, která chtěla, aby s ní podepsal spolupráci.

Išek seděl v tmavé, avšak na bílo vymalované místnosti. Světlo procházelo pouze jedním malým okýnkem, které bylo skoro u stropu. Uprostřed místnosti stál umakartový stůl, na jedné straně seděl Išek, naproti jeden z estébáků, druhý stál vedle něho.

„Tak co, soudruhu, podepíšete to, nebo ne?“ zeptal se jeden, druhý se kysele zašklebil. Išek zakroutil hlavou, načeš se první z estébáků zvedl, přišel k Iškovi, chytil ho za krk a vši silou jím břink o stůl.

„A co teď? Pořád nic?“

Išek zasýpal nesouhlas již tušící, co ho čeká. Měl strach, že jeho tvrdohlavá hlava prorazí ne už tak pevnou umakartovou desku.

Druhý také přišel k Iškovi. „Vyber si, soudruhu! Buď pojeděš na do Kolumba nebo do Valdic.“

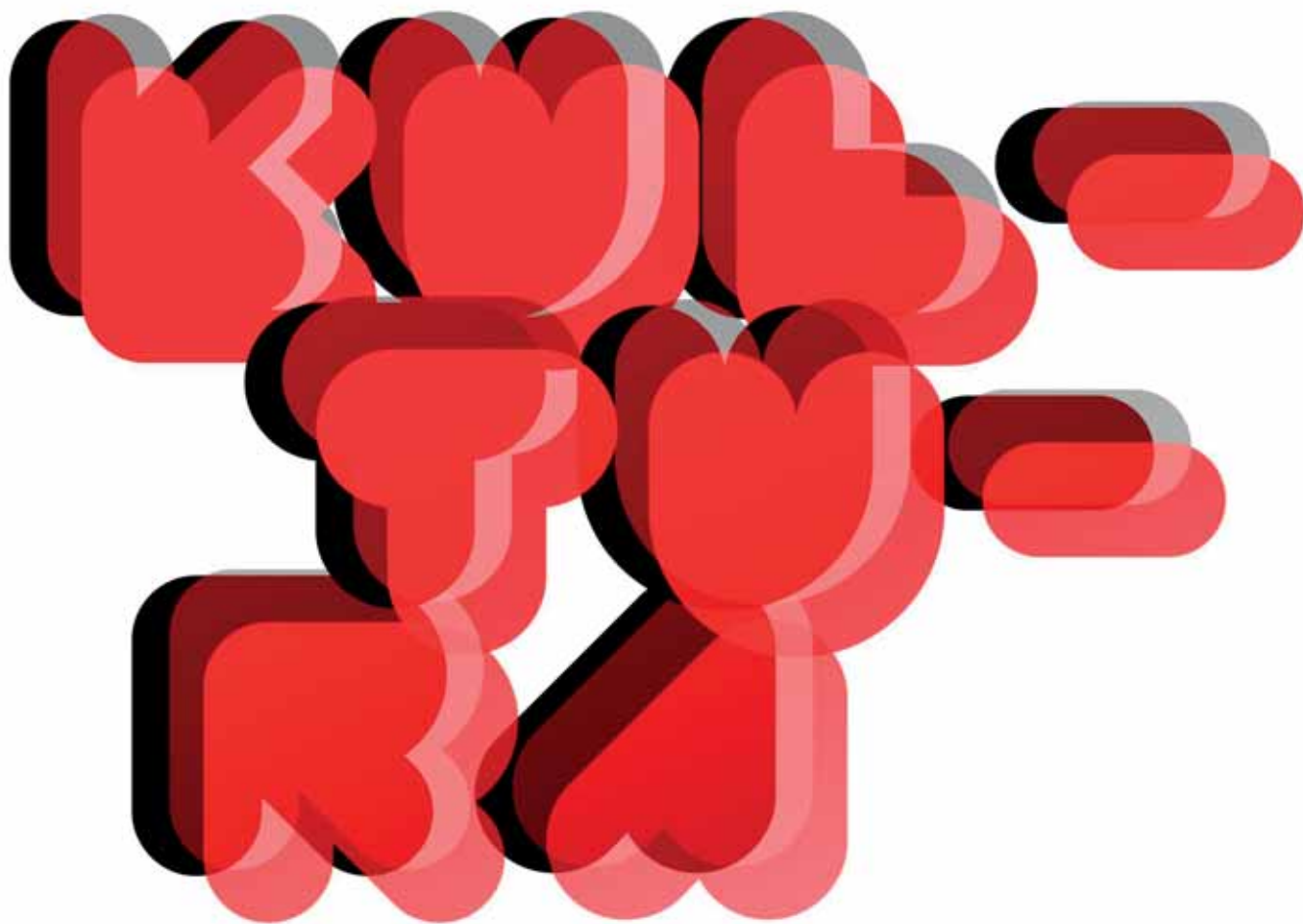
Išek na narovnal, u oka mu už začal modrat velký flek a sípavě, avšak rázně řekl:

„Valdice jistě nebudou horší než na Mírově a tam už to přece znám.“ Koutky úst mu cukaly do kyselého poušměvu a očekával další hodiny ran a vyhrožování.

Išek s Martou nakonec i bez upsání STB mohli odletět. Za velmi složitých podmínek dovedl Išek stavbu v Kolumbu do konce a těsně před rokem 1968 se vrátili do Československa.

Pro své přátele, rodinu i sousedy byla Marta s Iškem trochu podivínští. Každý týden gruntovali byt včetně spiže, kde Marta vyndávala zavařeniny z police a zase je dávala zpět. Išek vždy vyskládal knihy z knihovny a utíral je od prachu. Pravidelně vynášel ven z bytu koberce k provětrání. Tehdy nad nimi každý kroutil hlavou a divil se jejich pedantské touze po čistotě, ale dnes si už můžeme domyslet, že Išek s Martou hledali estébácké štěnice, totiž kontrolovali, zda nejsou odposlouchávaní.

A tak to tenkrát bylo s mojí praprapratetou, která po boku svého manžela Iška Mareše prožila strastiplný, avšak pestrý a přece jenom šťastný život.

Učitel roku MG Brno 2015

25. března jsme se všichni slavnostně oblékli a místo do školy zamířili do prostor Městského divadla, které se stalo již tradičním místem oslavy dne učitelů. Bylo pro nás připraveno divadelní představení z tvorby Voskovce, Wericha a Ježka – Těžká Barbora. Ale všechny samozřejmě nejvíce zajímalo, jak dopadlo letošní hlasování v anketě Učitel roku. Oceněných bylo letos více, dokonce se dostalo i šikovné studenty. Ti, kterým vycházely ve čtvrtletí krásné známky, si odnesli symbolický velikonoční pemík a cenu za své úžasné znalosti na poli angličtiny si odnesl student 1. ročníku Patrik Růžička.

Pak už následovalo tradiční vyhlášení. Cenu od vedení školy si odnesl Mgr. Martin Hedeja.

A jak to dopadlo u studentů? 3. místo obsadil Mgr. Jan Škrdlík, 2. místo Mgr. Zita Šikulová a vítězem se tentokrát stala Ing. Kristýna Ortega.

Blahopřejeme všem a už se těšíme, jak to dopadne příští rok:)

Učitel roku MG Brno 2015

Drogy a drogová závislost

Drogy. Téma, které je pořád aktuální a může se týkat kohokoli z nás. Právě proto jsme se zúčastnili besedy, kterou pro studenty připravila organizace **Podané ruce na cestě ke svobodě, jejímž mottem je:**

„Pomáháme lidem v náročných situacích jejich života, a to ve dvou stěžejních oblastech: v oblasti závislostí a v oblasti práce s dětmi a mládeží. Tvorbou kvalitních preventivních, podpůrných a intervenčních služeb pomáháme hledat a vytvářet cesty k sociální, zdravotní i osobní stabilizaci našich klientů s ohledem na dlouhodobě udržitelnou kvalitu jejich života a osobní spokojenost.“

Besedu připravil a vedl Ing. Radovan Voříšek a tématem byly tvrdé a měkké drogy, zejména nebezpečné užívání pervitinu, kokainu a kouření marihuany. Beseda se také zabývala problematikou vzniku závislosti a situacemi, kdy by závislí měli vyhledat odbornou pomoc.

Ing. Voříšek s sebou přivedl 2 hosty (chlapce a dívku), kteří měli s drogami v minulosti zkušenosti a prošli následnou úspěšnou léčbou. Zajímavý byl jejich pohled na dobu, kdy byli na drogách, a na současnost, kdy se ještě stále se stínem své minulosti potýkají.

Beseda byla opravdu zajímavá a doufáme, že se do podobné situace nikdy nedostaneme ani my, ani naši blízcí.

Sexuální výchova

Tercie a puberta. Toť rovnice, která platí. U někoho se toto vývojové období projevuje bouřlivě a u někoho jen v nenápadných náznacích. Každopádně u všech se v tomto období zvýšil zájem o veškeré otázky týkající se sexu a lidské sexuality. Možnost, jak získat odpovědi na otázky, které je z této oblasti zajímají, přinesla studentům tercie přednáška Mudr. Radima Uzla s názvem Sexuální a reprodukční zdraví a plánované rodičovství.

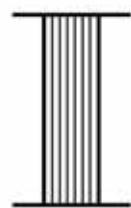
Tato přednáška se konala v sále Divadla Bolka Polívky 9. dubna. V první části přednášky studenti byli seznámeni s vývojem porodnosti v České republice a ve světě, průměrným počtem dětí, které by zdravá žena za život mohla mít, a také s problémem přelidnění.

Druhá část přednášky byla potom zaměřena na způsoby, jak předcházet nechtěnému rodičovství. Studenti se dozvěděli o používaných typech antikoncepce a také něco z historie potratu v České republice. Dále o sexuálně přenosných chorobách a o hygieně při sexuálním styku.

KYBER ŠIKANNA

Internet, zdroj poučení, zábavy i odpočinku, ale také místo, které se může stát příčinou nejednoho lidského neštěstí. Dnešní mladá generace tráví na internetu spoustu času, aniž by si byla plně vědoma všech nástrah, které na ni na síti číhají. Právě proto se studenti tercie zúčastnili preventivního programu s názvem „Aby bylo kyberbezpečno“.

Pracovníci Poradenského centra pro drogovou a jiné závislosti na Lesné pro studenty připravili zajímavý program, který je měl nenásilnou formou přivést k tomu, aby se na internetu chovali obezřetně a aby si byli vědomi všech nebezpečí, která na ně číhají.

Maturitní okénko:

Všichni odmaturovali (i celé béčko :))

Na úvod si připravili lístečky se svými jmény a řekli, s kým by chtěli v tento moment chatovat a proč. Poté vedoucí semináře chtěli, aby se uváděli, co je napadá, když se řekne internet. Dalším úkolem bylo vše, co je v prvním kroku napadlo rozdělit na činnosti nebezpečné a na činnosti bezpečné. Přes tento motivační úvod se psychologové dostali k problému kyberšikany a společně se studenty hledali rozdíly mezi klasickou šikanou a kyberšikanou a seznámili je s právními následky kyberšikany. Formulovali, jak se má oběť kyberšikany zachovat.

Další část programu byla zaměřena na dnes tak oblíbené sociální sítě. Studenti si ve dvojicích nejdříve měli vytvořit fiktivní facebookový profil a poté jim chodili fiktivní žádosti o přátelství, na základě obdržených informací o dané osobě se měli rozhodnout, zda ji potvrdí či nepotvrdí přátelství. Následně se studenty probrali rizika, která z dané osoby

Sekce angličtinářů letos po neustálém naléhání studentů připravila zahraniční výjezd. A to do Londýna. Jaké to tam bylo, co všechno zažili a jak je Londýn okouzlil? To vše najdete v následujících řádcích, jejichž autorkou je Adéla Pokorná z kvarty.

Londýn

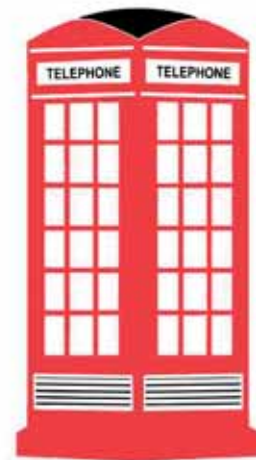

Když jsem stála v neděli 3. května s rozevřeným deštníkem před budovou školy, rodiče si z nás utahovali, že takového počasí si ještě užijeme. Hned tento fakt můžu vyvrátit a říct, že nám ani jednou za celý pobyt na ostrově nezapršelo. To jsme ale ještě nevěděli, když jsme všichni nastupovali do žlutavého autobusu, který se přesně o půl jedenácté vydal směr Londýn!

Cesta se mi zdála, že utíká celkem rychle, bohužel té představy jsem se musela vzdát, když jsem vykoukla z okna a zjistila, že jsme stále v České republice. Po přestávce na stále českém Rozvadově jsme konečně vyjeli za hranice a čekal na nás průjezd celého Německa, což zní poněkud děsivě, ale se dvěma filmy, které se v autobuse pouštěly, to všichni ve zdraví přečkali a po půlnoční zastávce se odebrali ke spánku (nebo se o to alespoň pokusili). Nepříjemného probuzení se nám dostalo ve čtyři ráno již ve francouzském Calais, kde jsme se museli podrobit pasové kontrole. Mátožně jsem se vymotala z autobusu a s celou naší skupinkou jsem zamířila na celnici, která kromě nás byla liduprázdná. Po asi dvouhodinovém spánku jsem nevěděla, či jsem, natož kolik je hodin, takže jsem pana celníka pozdravila od dobrého rána až po dobrý večer. Naštěstí ten dobrák měl pochopení.

Velké zklamání ale bylo, když nám průvodkyně oznámila, že trajekt, kterým jsme původně měli jet, nestihneme a že budeme muset čekat na další, který vyplouvá do Doveru až za hodinu. Čekání jsme ale přežili a za hodinu jsme se nalodili na trajekt, který lákal (hlavně mladší ročníky) do videoherny, Starbucksu a do velkého obchodu s mišmašem zboží od suvenýrů z Anglie přes parfémy až po elektroniku. Znalí věci ale okamžitě využili příležitosti a obsadili všechna místa na sezení či ležení, protože se potom ukázalo, že ty mají větší cenu než kdejaký parfém z obchodu. Když jsme se blížili k pobřeží, vylezla jsem na palubu, kde právě vycházelo čerstvé ranní slunce a společně s mnoha cestujícími si začala zběsile fotit doverské útesy, neboť tam začíná Velká Británie. **Welcome!**

Jakmile jsme nasedli zpět do našeho autobusu, jeli jsme již bez přestávky do Londýna. Poprvé jsme na anglickou půdu vstoupili na *Greenwichi*, což je vlastně takové předměstí Londýna. Byl to nádherný pocit a velká úleva, že ta šílená cesta je konečně za mnou. Prošli jsme krásným parkem kolem *královské observatoře* a pak si užívali výhledu na *City*. Klidnou atmosféru narušují vysoké mrakodrapy, a to nejen známá *Okurka*, ale i třeba „nedostavěný“ *Střep*. Mně se třeba to propojení s historickou zástavbou líbí, ale je tu spousta lidí (i z řad Londýňanů), kterým k srdci rozhodně nepřirostla. Z *Greenwitche* jsme lodí dostali (lodní doprava po *Temži* není pouze pro turisty, funguje také jako MHD pro obyvatele Londýna) do městské části *City* a vystoupili u londýnské pevnosti – *Toweru*.

Londýnský Tower neboli *Tower of London* nebyl zrovna památkou, která by mě zajímala. Moc jsem se těšila na všechno, ale dalo by se říct, že Tower byl jedna z mála věcí, kterou bych si odpustila, o to více jsem byla překvapená, jak se mi tam hrozně líbilo. Tower samozřejmě ve svých útrobách ukrývá korunovační klenoty, ke kterým vedla krásná expozice. Kromě turistů se do Tower přišla podívat i spousta domácích, někteří vedli své mladé ratolesti za ruku a ukazovali jim bmění udatných rytířů. Před obrazovkou, na které běžela korunovace královny Alžběty II, slzela jedna paní do kapesníku. Byl to pro mě opravdu silný zážitek. Tower ale není pouze o královské koruně s Koh-i-noorem, ukrývá spousty dalších krásných expozic týkajících se celé monarchie a také máte možnost projít si kolem dokola celých hradeb a užít si krásný výhled na Londýn. Dvě hodiny rozchodu najednou utekly jakoby nic, a to jsem ještě ani nestihla vidět všechno.

Všichni jsme se alternativně naobědvali (většina z nás si dala *tradiční fish and chips*) a po střelení z děla na počest narození malé princezny Charlotte jsme po Tower Bridge přešli na druhý břeh a procházkou kolem divadla *Globe* a dalších pamětihodností došli až před *Tate Modern* k *Millenium Bridge*, který nás dovedl k *katedrále svatého Pavla*. Z katedrály byl krásný výhled na střed Londýna (mnozí říkají, že je ještě hezčí než z Londýnského oka). Všichni pořídili „milion“ fotek a potom zase zpátky po těch šíleně úzkých schodech dolů.

St. Pauls byla naše poslední zastávka, pak už nás naložil autobus a vezl nás k meeting pointu – na parkoviště, odkud si nás měly rodiny vzít domů. Když jsme tam přijeli, musím říct atmosféra v autobuse zhoustla tak, že by se opravdu dala krájet. Všichni nervózní. Kdo si jenom pro mě přijede? Já jsem ale posléze zjistila, že jsem neměla, proč se bát. Paní byla velice příjemná a navíc jsme byly skoro jmenovkyně, takže jsme si okamžitě padly do noty. Večeři jsme měli typicky anglickou – nechyběly fazole ani bramborová kaše a poté, co jsem se vysprchovala, jsem okamžitě padla únavou do postele a mohla začít snít svůj první london DREAM.

Ráno v autobuse všichni řešili, co kdo měl na večeři/snídani. Bohužel ne všichni měli tak pohodovou noc jako moje skupinka, ale i přes případné komplikace v rodinách jsme se vydali vstříc novému dni – tentokráte v Oxfordu a na Blenheim Palace.

Oxford je kouzelné město. Všude narazíte na obchůdky s přáníčky a na opravdové Angličany. Když jsem při tlačení na chodníku omylem narazila do jednoho pána (soudě podle vzhledu nejspíše vysokoškolského učitele), okamžitě se mi omluvil. Navíc jsou všichni takový milí, vůbec není pravda, že by to byli samí ubrblaní mrzouti, jak se o nich říká a jak o sobě tvrdí i oni sami (asi ještě nikdo nebyl v České republice ☺).

Druhá část dne se odehrála v paláci *Blenheim* – rodišti Winstona Churchilla. Palác měl krásné zahrady a taky se zde natáčela spousta filmů a také nový seriál *The Royals*.

Na třetí den se zřejmě většina studentů těšila nejvíce – jelo se totiž do Warner Bros Studios: *Making of Harry Potter*. Rozdělili jsme se na dvě skupiny – jedna jela nejprve do studií, druhá nakupovala v nedalekém nákupním centru. V půli dne jsme se vyměnili. Já byla v první skupině, takže na mě čekal už v jedenáct hodin dopoledne brýlatý čaroděj s jizvou na čele, který dobyl srdce milionů lidí po celém světě. Musím říct, že to byl opravdu skvělý zážitek. Poté, co jsme v malém kinosále shlédli sestřih všech důležitých scén ze všech osmi filmů, se nám otevřely dveře do majestátní jídelny Školy čar a kouzel v Bradavicích. To ale nebylo zdaleka všechno, čekala na nás ještě Nebelvírská společenská místnost, pracovna Albuse

Brumbála, učebna lektvarů, kabinet profesorky Umbridgeové, nástupiště 9 ¾ včetně Bradavického expresu, Příčná Ulice, modely létajících košťat, Hagridovy motorky, Gringottovi a spousta dalšího. Jen abyste si udělali obrázek ☺. Na závěr se s námi rozloučil obrovský model Bradavic. Po prohlídce jsme se dostali do Potterovského obchůdku, no spíše obchodu. Musela jsem se hodně krotit, abych neutratila všechny svoje peníze, protože mě čekalo ještě jedno nakupování (a hlavně *bookshop*, kde všechny moje ideje o šetření byly najednou v troskách). Všechno bylo tak lákavé...a bohužel tak drahé ☹.

Poslední den se s námi rozloučil Londýn opravdu ve velkém stylu, čekal nás totiž Westminster. Hned ráno jsme vystoupili před *House of Parliament* a šli si omrknout *Westminster Abbey*, poté jsme kolem *Big Ben* přešli *Westminster Bridge* a zamířili k *London Eye*, kde si zájemci mohli zakoupit vyhlídku. Já ale patřím k těm, co trpí závratěmi, takže jsem se raději procházela po nabřeží Temže *South Bank* a dělala další miliony fotek londýnského panoramatu. Potom jsme přešli na druhý břeh a zamířili jsme k *Trafalgar Square*, kde byl rozchod, tam jsem pouze korzovala po londýnských ulicích a nasávala atmosféru, kterou bych nejraději napustila do nějaké zavařovačky a schovala na horší časy. Poté, co jsme opustili srdce Londýna (*Trafalgar Square* je prý v úplném centru Londýna, alespoň to říkají jeho obyvatelé), jsme zamířili navštívit královnu. Ano, před *Buckingham Palace* jsem si samozřejmě nezapomněla vyfotit chudáky gardisty, a pak jsme pokračovali dál k poslední zastávce - do *Přírodovědného muzea*. To bylo asi stejné překvapení jako Tower. Člověk by řekl, co bude dělat v muzeu celé tři hodiny, ale nakonec to uteklo jako voda v Temži. Užila jsem si skvělou interaktivní výstavu o lidském těle a velice neobvyklou výstavu Darwinova centra a pak už hurá domů.

Cesta do České republiky byla opravdu dlouhá, na celých 25 hodin jsme to v autobuse spočítali, ale historku o prasklém kole jistě už všichni znáte. Ale nakonec jsme dojezdi do Brna v naprostém pořádku - a to je hlavní, ne? A jak říkal pan profesor Hedeja, na tu strašnou cestu zpátky jsem již dočista zapomněla a pamatuji si jen to dobré. Londýn nezklamal. Byl úžasný v každém směru a řeknu vám, že se mi vůbec nechtělo domů.

25.5. - 29.5. 2015
Sekunda + Tercie
Dolní Morava

Zase po roce jsme se ve stejné sestavě vypravili na školu v přírodě. V pondělí ráno stálo asi čtyřicet pět dětí před Janáčkovým divadlem. Bylo slyšet šveholení, smích, dohady o pokojích a řeči o dělení míst v autobuse. Po půlhodině seděla ta stejná skupina se svými věcmi (kterých bylo až moc) v autobuse. Po pár minutách se všichni usadili a vytáhli elektroniku a svačiny, pustili si hudbu a celkově zavládl relativní klid. Ale to bychom asi nebyli my, kdyby se nám něco nepříhodilo. Silnice se najednou jaksi zúžila, náš autobus rozšířil. No, prostě a jednoduše – zajeli jsme jednou stranou do příkopu u silnice a už jsme nemohli vyjet. Samozřejmě se všichni nejdříve začali smát. Chtěli jsme ven, chtěli jsme cokoli, hlavně ne v klidu sedět. Alespoň jsme nepanikařili.:-) V klidu jsme se nechali odvést na nedalekou louku, kde jsme si bohužel museli dvě a půl hodinky počkat na náhradní autobus z Brna, který nás zavezl do našeho domova na následujících pár dní.

Kvůli karambolu s autobusem jsme dojeli pozdě, takže se původně naplánovaný program na pondělní odpoledně samozřejmě nestihl. Do večere jsme všichni byli venku. Někteří si četli a ti aktivnější se dali do sportování – fotbal, tenis, stolní tenis, vybíjená nebo jen obyčejná hoňka. Každý toho využil po svém. Po večeri se pomalu začali všichni chystat na první noc. A když nadešla desátá hodina, všichni zalehli a (někteří po delší, někteří po kratší době) usnuli. Druhý den nám v sedm hodin zazvonil budiček. Koupelna už byla plná hladovců směřujících na snídani do plné jídelny, do které jsme zamířily i my. Následoval program. Nejdříve jsme šli na házení disků. Je to něco jako golf, akorát se míčky neodpalují do jamky, ale místo toho házíte frisbee do koše, kde se zachytí. Dohráli jsme během hodiny a poté jsme se vyměnili s tercií, která si šla zahrát, zatímco my jsme šli na bobovou dráhu. Křičeli jsme, někteří se báli, ale celkově jsme si to moc užili.

Po obědě jsme dostali chvíli odpočinku a potom jsme se vydali do lesa, kde pro nás byla připravena hra na týmy s názvem „Lesní dobrodružství“. Byly tam různé úkoly – seřadit se podle počtu písmen ve jméně, vyrobit si vlajku z přírodnin, spousta dalších a na závěr také velká hra na přírodní pyramidy.

Všechno nás to dost vyčerpalo. Bylo to zábavné, jen počasí mohlo hrát také s námi.:-) Kdyby nebyla taková zima a mokro, bylo by to mnohem příjemnější. Když hra skončila, rychle jsme se vrátili do chaty, kde jsme si odpočinuli, navečeřeli jsme se a po večeri přijel velcí instruktor vyhlásit výsledky odpolední lesní hry. Vítězové obdrželi volňásky na bobovou dráhu a na interaktivní program pro teenagery. A pak už jen sladký spánek.

Ráno třetího dne nevypadalo jinak než to minulé. Vystřídali jsme se na snídani, upravili jsme se, provedli nějaký ten nutný úklid a další nezbytnosti. Dopoledne jsme se trochu učili, měli jsme biologii a zeměpis. Všechno bylo samozřejmě uvolněnější než ve škole, za což jsme byli samozřejmě vděční.

Před obědem jsme šli ještě na nákup jídla do místního obchodu. Sice toho neměli moc, ale spolužáci, co snědli svoje zásoby z domu už během prvních dvou dnů, byli vděční i za to málo.

Po obědě následovala jízda autobusem do stáji, kde jsme se dozvěděli nové věci o koních a měli jsme možnost se na nich i projet. Někteří toho využili, jiní ne, ale byla tam docela legrace.

Vydali jsme se na sedmikilometrovou procházku zpět do chaty. Cestou jsme potkali spoustu krav v ohradách, prošli jsme se lesem a jednoduše zažili věci, co by se nám ve městě nestaly ani náhodou.

A když jsme šli ve středu spát, zdálo se nám o věcech, co budeme zažívat po zbylé dva dny.

Čtvrtek pro nás připravil super adrenalinové zážitky. Dopoledne jsme se rozdělili na tři skupiny – dvě skupiny sportovčivých a jednu skupinu těch, kterým sport nic neříká. První se zúčastnila turnaje v přehazované, druhá skupinka si dala turnaj ve stolním tenise a třetí se vydala pod vedením pana profesora Kalandřika po stopách všemožných brouků a další havěti.

Hlavní program na nás ale čekal až po vydatném obědě. Vydali jsme se do nedalekého adrenalinového parku, kde jsme se rozdělili na dvě skupinky – první si dala skok z obrovské adrenalinové věže, na které je upevněná obří houpačka pro dva a druhá skupina se mezitím pokusila zdolat trasu střední obtížnosti v lanovém centru. Pro mnohé z nás to byl životní zážitek a někteří dokázali překonat sami sebe a porvat se strachem z neznáma. Kdo chtěl, mohl si ještě i vylézt na obří lezeckou stěnu. Plní zážitků, ale také vyčerpání jsme se vrátili na večeri. Kdo chtěl, mohl si ještě večer opéct buřty na ohni, který pro nás připravil vstřícný pan kuchař.

Poslední ráno už nás čekalo balení a přípravy na cestu domů. Když se nám podařilo dostat pokoje do původního stavu a všechny naše věci byly připraveny k odjezdu, vyrazili jsme ještě jednou k bobové dráze, která měla velký úspěch a každý si ještě mohl dát několik jízd a užít si tentokrát i krásného slunečného počasí.

Potom už zbýval jen poslední oběd, nalodění se do autobusu a cesta domů.

Týden utekl strašně rychle a nás zase čeká škola, tak zase za rok 😊

A. Chládková , sekunda

1.6. - 5.6. 2015
Prima + Kvarta
Prudká

První červnový den jsme měli sraz na hlavním nádraží u vstupu. Vzhledem k tomu, že nás všichni dobře znají, tak jsme měli sraz raději 40 minut předem. V devět hodin jsme již seděli ve vlaku směr Tišnov. Cesta proběhla bez problému, až na menší komplikace při přestupu. Pamatovat! I vlak se dá zarezervovat. Do Prudké jsme dorazili před obědem. Všichni z Kvarty našli do chatky (nečekaně bylo opět dilema, kdo s kým bude) a část Primy i s profesorkami se usadili v budově. Po jídle jsme vyrazili na průzkum do nejbližší vesnice Doubravník a pak jsme zbytek dne strávili u bazénu a poté fotbalovým zápasem (který i přesto, že Prima byla v dvojnásobné přesile a měla pana profesora Pecla jako leadra týmu, Kvarta (samozřejmě) s převahou vyhrála 😊).

V úterý ráno nastala nejméně oblíbená část Školy v přírodě. A to - učení. Po obědě jsme si to ovšem vynahradili a strávili dvě hodinky u bazénu. Každý se vykoupal, ať už dobrovolně, nebo z donucení ochotných spolužáků. Někdy kolem půl čtvrté si profesori vzpomněli, že bychom mohli podniknout nějakou duchaplnější činnost a vyrazili jsme provětrat naše plíce (v tom hrozném pařáku, kdy stejně nemůžete skoro dýchat) na desetikilometrový vycházkový okruh. Pravá zábava se ovšem konala až večer. Aneb Kvarta chystá stezku odvahy. Hezky jsme se na Primánech vyřádili. Největší odměnou pro nás byl jejich jekot a někdy i úprk. (My jsme to ale nemysleli zle 😊). Všichni se ale zachovali statečně a ochotně stezkou prošli. Ve dvanáct se všichni ukládali do postelí. Kvarta se spokojeným úsměvem na tvářích a Prima?... možná raději nevědět.

Ve středu se konal největší výlet našeho týdne. Výprava na Pernštejn. Dopoledne jsme si vzali balíčky a tehdy ještě odhodlaně vyrazili na cestu. Jak to tak bývá, naše skupina se rozdělila už za první zatáčkou a po zbytek cesty jsme šli roztaháni tak na kilometru a půl. Stejně jsme ale na Pernštejn (v obrovském vedru) všichni dorazili a po zdolání dlouhého kopce se dočkali slíbené prohlídky. Rádi bychom o hradě něco napsali, ale jak to tak bývá, z takovéto prohlídky si nepamätujeme ani slovo. Zajedte si tam sami a uvidíte. Potom nás čekala přestávka, kterou Kvarta strávila v restauraci, nebo rozvalená ve stínu pod stromem. Prima nadšeně nakoupila suvenýry a poté se také s chutí občerstvila. Pěší zpáteční cesta se ovšem nesetkala s valným úspěchem, a proto profesori nakoupili jízdenky a jelo se vlakem (kde byl větší hic než venku). Po zbytek dne jsme měli volno, abychom si mohli dostatečně odpočinout, avšak většina ho strávila u bazénu, nebo jinou aktivnější zábavou.

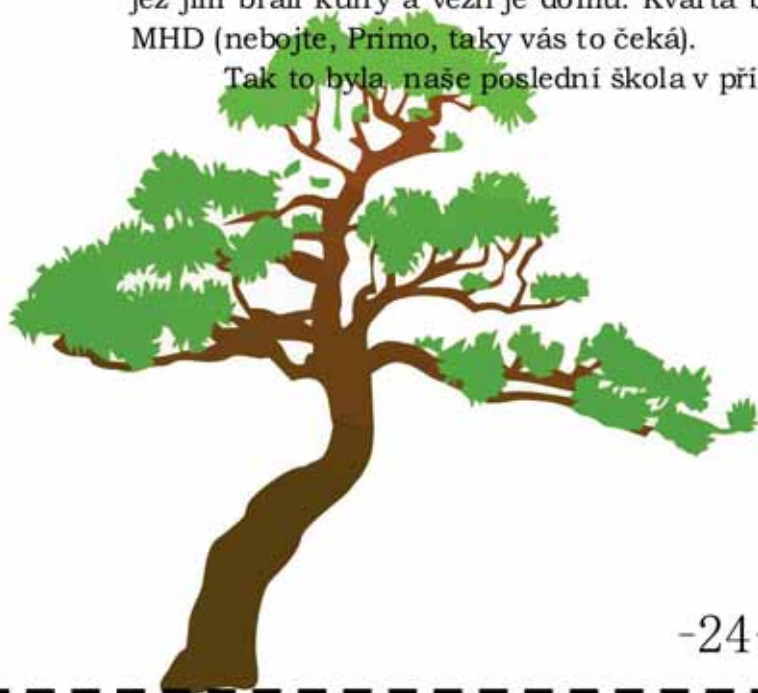
Ve čtvrtek nás dopoledne čekalo opět učení. Na oběd byla ryba (velmi podezřelá, a proto většina snědla raději jen brambory, nebo si dalo více polévky. Odpoledne nás čekal výlet do nejbližšího většího města Tišnova. Zde si většina nakoupila to nejdůležitější, co potřebovala (takže převážně jídlo) a zpět jsme opět cestovali vlakem. Večer se konal táborák, kterému předcházelo sbírání dřeva (nemůžeme se zbavit pocitu, že Prima se z toho úspěšně ulila) s nepochopenou soutěží o největší klacek ☺.

Pan profesor Pecl hrál na kytaru celý večer, opékaly se špekáčky, marshmallowny (kdo je asi donesl....zdravím, Emmo). Bylo to hezké zakončení našeho týdenního pobytu.

V pátek se již všichni viděli doma v civilizaci a při čekání na vlak chytali data nebo WI-FI. Prostě nejvyšší čas vrátit se do reality ☺ .

Do Brna jsme dorazili podle plánu v 11 hodin. Na Primu čekali natěšení rodičové, jež jim brali kufry a vezli je domů. Kvarta byla nucena si vše odnést sama a využít MHD (nebojte, Prímo, taky vás to čeká).

Tak to byla naše poslední škola v přírodě ☺

Letošní vítězku ankety Učitel roku trošičku vyzpovídala Emma Barickamannová z Kvarty.

Rozhovor s profesorem

**Ing. Kristýna
Ortega**

Paní profesorka Ortega učí u nás na Moravském gymnáziu španělský a anglický jazyk. Učí i nás kvartány a pomohla nám španělštinu si zamilovat.

Proč jste se rozhodla být učitelkou?

Je to povolání, ve kterém můžu učit mladé lidi věcem, které by jim mohly být v životě užitečné. To mi dává smysl.

Co je na tom nejtěžší?

Pravděpodobně nekončící vymýšlení způsobů, jak studentům vysvětlit látku tak, aby ji co nejrychleji pochopili a přitom to pro ně bylo pokud možno co nejzábavnější. To je pro mě na práci učitelky asi nejtěžší a zároveň nejzajímavější.

Co máte nejradši na tomto povolání?

Studenty. 😊

Kdybyste nebyla učitelkou, jaké jiné povolání byste si vybrala?

Módní návrhářka.

Studovala jste v Praze i v Brně, jaké to bylo?

Náročné na čas a organizaci.

Co se vám líbí na Brně nejvíce?

Brno má ideální velikost. Je tu vše, co potřebuji a zároveň se dá na většinu míst dojít pěšky.

Žila jste dlouho v zahraničí, kde se vám líbilo nejvíce a proč?

Mám krásné vzpomínky na Barcelonu. Je to město plné života a má nezaměnitelnou atmosféru.

Jakou posloucháte hudbu?

Nejčastěji zouk a kizombu. A v poslední době mi pořád v hlavě zní písnička Sail od Awolnation.

Co vás baví?

Baví mě tancovat, učit (a učit se :-), šít, trávit čas s přáteli a teď zrovna mě baví odpovídat na Vaše otázky.

Na konec bych chtěla poděkovat paní profesorce Orteze za tento rozhovor a jsem moc ráda, že jsem se s ní jako s učitelem měla možnost potkat.

1 / 4

*Čechů
věří, že
Portugalsko je
součástí
Španělska*

Letem světem

Během druhého pololetí proběhla celá řada dalších akcí, které zmíníme letecky v tomto přehledu. Studenti zavítali do chemických laboratoří, k ústavnímu soudu, do parlamentu, jako každý rok nižší i vyšší gymnázium vyrazilo do rakouských Alp ukázat své lyžařské umění. Konaly se turnaje v přehazované a florbalu.

Čtvrtáci se školou prohnali se svým posledním zvoněním (a že jim to letos slušelo opravdu náramně), a následně všichni úspěšně odmaturovali, a mohli tak slavnostně převzít vytoužené maturitní vysvědčení.

A v červnu se druháci ještě vydali sjíždět divokou vodu Vltavy.

Bylo toho opravdu hodně, ale teď už je tu tolik vytoužený konec školního roku a začátek nádherných dvou měsíců volna nadohled. Tak vzhůru slunci, létu a krásnému nic nedělání.

Ať žijí prázdniny!

Jednou z akcí školy, o kterou mají také studenti tradičně zájem, je **návštěva parlamentu**.

Studenti 3. Ročníku se tam vydali v posledním prosincovém týdnu. Vlákem dorazili studenti do Prahy a nejprve jejich kroky směřovaly do dolní parlamentní komory - do Poslanecké sněmovny. Exkurze byla rozdělena na dvě části. Nejdříve studenti shlédli v informačním centru výukový film a poté se vydali s průvodkyní na prohlídku parlamentních prostor. V průběhu prohlídky navštívili reprezentační sály i jednací sál sněmovny a díky bohatému výkladu paní průvodkyně se seznámili s historií, funkcí i konkrétní organizací práce ve sněmovně.

Po návštěvě dolní komory se studenti přesunuli na Valdštejnské náměstí, kde navazovala prohlídka Senátu ČR. Součástí výkladu byly kromě složení a činnosti horní komory parlamentu také informace o životě a politickém vlivu Alberta z Valdštejna, v jehož paláci dnes senátoři zasedají.

Cílem exkurze bylo studentům prostřednictvím vlastní zkušenosti přiblížit co nejvíce chod a fungování významná ústavní instituce a rozšířit si tak znalosti učiva ZSV a SSV.

Návštěva parlamentu 3.AB

Další možnost, jak si rozšířit své znalosti získané při výuce společenských věd, přinesla našim studentům exkurze do prostor Ústavního soudu.

Na studenty čekala tisková mluvčí JUDr. Miroslava Sedláčková, která je v hlavním zasedacím sále seznámila s historií ústavního soudnictví v naší zemi a zároveň popsala činnost a pravomoci této instituce. Poté se studenti setkali s místopředsedou Ústavního soudu panem prof. JUDr. Jaroslav Fenykem, Ph.D., DSc., Univ. Priv. Prof, který jim přiblížil, jak vypadá běžný pracovní den ústavního soudce. Součástí povídání byly i konkrétní příklady z ústavní praxe.

V závěru mohli studenti nahlédnout do neveřejných prostor, kudy se například přiváží vězni v poutech nebo do salonů a místností, kde probíhají různá privátní jednání.

Cílem exkurze bylo studentům prostřednictvím vlastní zkušenosti přiblížit co nejvíce chod a fungování významné ústavní instituce a rozšířit si tak znalosti učiva ZSV a SSV.

Návštěva Ú. soudu

Školní zvonění, které začíná a končí každou vyučovací hodinu, zaznělo pro studenty 4.A a 4.B ve čtvrtek 23.dubna naposledy. Teď už je čeká jen poslední nápor studijní aktivity a pak, jak všichni doufáme, úspěšné složení zkoušky z dospělosti a start do dalšího života.

Že jim to jejich poslední školní den na půdě Moravského gymnázia slušelo opravdu náramně, můžete posoudit sami

4.A

4.B

Další akcí, které se naši studenti každoročně zúčastňují, bylo filmové představení v rámci projektu Jeden svět. Projekce byla připravena pro nižší i vyšší stupeň gymnázia. Studenti vyššího stupně měli možnost shlédnout v kině Art představení s názvem Bojovníci ze severu, jehož tématem byl terorismus, extremismus a válečný konflikt.

„V každodenním shonu nejsou k rozeznání od běžných obyvatel, žijí své životy stejně jako každý druhý, přesto jednou vezmou do ruky zbraň a jdou zabít. Desítky mladých lidí se v posledních letech přidávají k radikálním islamistickým skupinám. Jaké jsou jejich motivy? Mladý muž původem ze Somálska podává anonymní svědectví o tom, jak radikální hnutí Al-Šabáb rekrutuje v Dánsku své přívržence. On sám se z teroristické skupiny vymanil. Jeho kamarádi se ale nechali přesvědčit, že bojovat a zemřít za Alláha je mnohem více než život psance v evropské metropoli. Jak jejich cesty končí? A jak se s osudem svých zmanipulovaných dětí vyrovnávají jejich rodiče?“

... anotace k danému filmu

Projekce se zaměřovala na anonymní zpověď mladého muže žijícího v Dánsku, který byl vtažen do skupiny přívrženců Al – Šabábu. Důvod, proč se tito mladí lidé do takovéto skupiny dostali, byl ten, že měli nejčastěji osobní nebo existenční problémy nebo byli trestně stíháni policií. Někteří jeho kamarádi odešli do Somálska a zapojili se k Al-Šabábu (a prostřednictvím této teroristické organizace páchali teroristické útoky na civilisty), on však zůstal v Dánsku, neboť se s danou islamistickou organizací neztotožňuje. V příběhu je uvedena také dějová linie otce jednoho z mladíků, který se snaží vypátrat svého syna v Somálsku a přemluvit ho k návratu do Dánska. Zatím marně.

Projekce byla následně doplněna krátkou diskuzí na téma terorismus a islám.

Pro studenty nižšího gymnázia byla připravena projekce tří krátkých filmů.

- **Gabrielova reportáž z mistrovství světa ve fotbale** (17 min.)
- **Haiduc – život na ulici** (18 min.)
- **Hrdá navzdory chudobě** (20 min.)

Všechna tři palčivá témata studenty zaujala a po skončení projekce se zapojili do následné diskuze.

